

Zimska noč.

V barakah na ruski meji.

Vihra, metež, noč brezdanja,
v pusti sobi luč brlí;
moja trudna misel sanja
sen o tebi — ah, kje si?

Pisma drobnega vrstice
tiho govore z menoj
in cvetejo ko cvetlice
in so kakor vroč napoj
in so polne hrepenenja
in zvenijo kakor smeh
in je v njih ves sen življenja. —
Tajen blesk imaš v očeh,

moja ljubica edina,
rože ti gore v laseh,
in krog naju je tišina
kakor v svatbenih nočeh.

In le burja melodije
vriska čez sneženo plan.
Enkrat se življenje žije,
enkrat vsak le vzhaja dan.

In v razkošnem snu ognjenem
k tvojim usta mi drhte, —
a na lističu sneženem
zacvetele so solzé.

Vihra, metež, noč brezdanja,
v pusti sobi luč brlí;
moja trudna misel sanja
sen o tebi — ah, kje si?

Romanca.

Razšumeli so se vali,
razpršele golobice
in mornarji priveslali
so pred marmorne stopnice.

Čez preproge, z zlatom tkane,
bleda je prišla princesa,
tiha kakor šum platane,
vitkostasa ko cipresa.

Nemo so se priklonili,
jo pozdravili mornarji;
v svoji rožni, šumni svili
je bilà ko solnce v zarji.

Razšumeli so se vali,
v taktu vesla so zapela,
kakor blesk je poletela
ladja bela ob obali.

Cvetje krilo je bregove,
solnce, solnce vsepovsodi,
čez opojne so vrtove
divji plavali labodi.

In mornarji so zapeli
pesem ji v kralju slavnem:
jutri mu tam v cerkvi beli,
na prestolu staroslavnem

bo ovenčana kraljica,
z biseri odeta žena . . .
Strepetala je ko ptica
iz opojnih sanj zbudjena.

In čez krov se je nagnila
bleda, svilnata princesa,
in le voda je čutila
solzo njenega očesa,

in le veter je v bregove
vzdih njen nesel vsepovsodi;
a visoko čez vrtove
divji pluli so labodi.

